

kan jeg i det væsentlige henholde mig til de Dringer, der fremkom fra det ærede 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen). Jeg skal kun, da der i Udvalgets Flertals Betænkning skrives, at naar Afsløsningssummen sættes efter et 10-aarigt Gennemsnit, er der sikkert vist at den Billighed mod de offerberettigede, som der ved Afsløsningen af saadanne ubiisige Indtægter kan forlanges, henviser til, at hvis man f. Eks. for Eshjærgs Vedkommende, for at tage et Eksempel fra en Del af Landet, hvor der er foregaaet en usædvanlig stor Udvikling i de senere Aar, havde foretaget en Afløsning for 10 Aar siden efter de foregaaende 10 Aars Gennemsnit, vilde man ganske sikkert nu finde, at den Afsløsningssum, man da var kommen til, vilde være i høj Grad ubillig i Forhold til det Arbejde, som Præsten har i Eshjærg nu. Derfor tror jeg, at der er fuld Anledning og Grund til at give Afgang til en Revision. Det har ganske sikkert ogsaa været Regeringsforslagets Mening, at Bestemmelsen om en saadan Revision skulde træffes straks ved Afsløsningsforretningens Stadfæstelse. At dette bliver udtrykt paa den Maade, som Mindretallet har foreslaaet i sit Ændringsforslag, har jeg for mit Vedkommende ikke noget at erindre imod.

Endnu skal jeg berøre Spørgsmaalet om Sognebaandsløsernes Stilling ved Afløsning af Højtidsofferet. Der henviser Flertallet til, at det ikke finder det rigtigt at lade de kommunale Myndigheder for de her omhandlede Nødsers Vedkommende holde Ærregning mellem Sognebaandsløserne og de Præster og Arbeidsjente, til hvem de have stuttet sig, og mener derfor at burde blive staaende ved de Bestemmelser, som vedtoges i Tingets tidligere Forslag. Jeg kan for mit Vedkommende ikke tro, at der i og for sig er noget urigtigt i at lade de kommunale Autoriteter her være Mellemed. Hvis vedkommende Sognebaandsløseres Præst findes i en anden Kommune, saa vil jo vedkommende Kommunalbestyrelse være det rette Mellemed ved Udbetalingen af denne Afsløsningssum til Sognebaandsløsernes Præst. Men dernæst maa jeg sige, at jeg tillægger dette Forholds Ordning en stor Betydning, navnlig naar Hensyn tages til den kirkelige Bevilling. Jeg ser i det Forslag, som det vedtoges af Landstinget i Forfjor, en Bestemmelse, der, saa vidt jeg skønner, itaar ganske i Modstrid med Sognebaandsløsningsloven, hvorefter Sognebaandsløserne kun skulle betale Højtidsoffer til deres egen Præst. Det er den stik modsatte Bestemmelse, saa vidt jeg kan se, der er indsat i Landstinget. Jeg ser heller ikke rettere, end at en Be-

stemmelse som den, som Udvalgets Flertal her vil føre Regeringsforslaget tilbage til, vil føre til en fuldstændig Bom for Oprettelse af Valgmenigheder for Fremtiden. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det kunde være ønskeligt at sætte en saadan Bom, jeg er ikke nogen saadan Under af de nugældende Bestemmelser om Valgmenigheder, at jeg i og for sig skulde have noget imod en Forandring af disse paa enkelte Punkter, men jeg kan ikke tro, at det vil være Udvalgets Flertals Mening i denne Lov at træffe en Bestemmelse, som saaledes fuldstændig forander Forholdet med Hensyn til Valgmenighedernes Stilling.

Endelig savner jeg en Udtalelse fra Udvalgets Flertals Side angaaende det Spørgsmaal, hvorvidt der ikke kunde være Grund til at inddrage Købstæderne under Bestemmelsen om Afløsning af Højtidsoffer. Dette Punkt er, saa vidt jeg kan se, ikke berørt i Udvalgets Betænkning. Det forekommer mig, at der er fuld Grund til at gøre ogsaa dette Forhold til Genstand for Bestemmelser i dette Lovforslag.

Med Hensyn til Mindretallets Forslag skal jeg kun bemærke, at jeg i og for sig ikke tror, at der er nogen Nødvendighed for at stryge det sidste Punktum i § 3, hvorefter der ved Delingen bliver at iagttage i Almindelighed, at der ikke tillægges vedkommende Skolelærere tilsammen ud over Halvdelen af den samlede Afsløsningssum. Det forekommer mig, at der ved Udtrykket „i Almindelighed“ er taget fornødent Hensyn til de Tilfælde, hvor Forholdet mellem den Andel af Afsløsningssummen, der tilkommer Skolelæreren, og den Andel, der tilkommer Præsten, vilde afvige fra, hvad der i Almindelighed er Tilfældet, men i og for sig vilde jeg heller ikke have noget imod, at denne Bestemmelse udgik, jeg tror ikke, at det vil gøre Skade. — Endvidere kan jeg tiltræde Mindretallets Forslag under Nr. 3 til § 6, der maaste er et tydeligere Udtryk for den Tanke, som ligger i Regeringsforslaget, saaledes som det oprindeligt var formulert. — De øvrige Ændringsforslag fra Mindretallets Side hænge sammen med Spørgsmaalet om den kommunale Ordning med Hensyn til Accidenserne, og den Side af Sagen finder jeg som sagt ikke for mit Vedkommende Anledning til at berøre.

Judenrigsministeren (Hørring):

Naar jeg med min ærede Kollegas Samtykke har ønsket at tage Ordet her i Dag i denne Sag, er det, fordi den i flere Henseender væsentlig berører kommunale Interesser,